

עפ"ג 20/1381 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

20 Mai 2021

עפ"ג 20-1381 פלוני נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כבוד השופטים:

ו. גריל, שופט עמידה [אב"ד]

ע. ורבנר, שופטת

א. בולוס, שופט

המערער:

פלוני

עו"ז ב"כ עוה"ד דוד מועלם

מטעם הסנגוריה הציבורית

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

עו"ז ב"כ עוה"ד שרון אייל

המשיבה:

הודעת ערעור מיום 2.8.20 על גזר-דיןו של בית-משפט השלום בחדרה (כב' השופט משה גינות) ביום 23.6.20 ב-ת"פ
.67782-12-15

פסק דין

א. בפינו ערעור על גזר-דיןו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט מ. גינות) ביום 23.6.20 ב-ת"פ
5-12-15, לפיו נדון המערער, יליד שנת 1981, לשישה חודשים מאסר בפועל וכן הופעל עונש
מאסר מותנה בן 12 חודשים באופן שמחצית תרצה בחופף ומחצית במצטבר, כך שבסך הכל על
המערער לרצות 12 חודשים מאסר בפועל.

בנוסף נדון המערער למאסר מותנה בן 7 חודשים, שיופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים ממועד שחרורו
ממאסרו בעבר עבירות אלימות מסווג פשע, וכן נדון למאסר מותנה בן ארבעה חודשים שיופעל אם תוך תקופה
של שלוש שנים ממועד שחרורו ממאסרו בעבר עבירות אלימות מסווג עוון. בנוסף הוטל על המערער לפצות את
המתלוננת בסכום של 500 ₪ לא יותר מיום 1.7.21.

ב. הנسبות הדרישות לעניין הן בתמצית אלה:

בכתב-האישום שהגישה המדינה כנגד המערער בדצמבר 2015 נטען, שבתאריך 24.4.15 20:55 שעה 20
בסמוך לכך, ליד המסגד בג'סר א-זרקא תקף המערער את מי שהייתה אז רעייתו (המתלוננת) בכך שהיא בה

עמוד 1

בידו בעינה השמאלית. כתוצאה לכך נגרמה למתلونנת אדומניות וכן נפיחות סיבע עין שמאל ובארובת עין שמאל. המדינה "חסה לumarur בעירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג לפי סעיף 2(ג) של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

בישיבת בית משפט קמא מיום 6.10.16 כפר המערער בעבודות כתב-האישום, ולפיכך נקבע התקיך לשמייעת ההווכחות שנמשכה מיום 6.4.17 עד 19.6.18, ובמהלכה נפרשה בפני בית משפט קמא מסכת הראיות במלואה.

ביום 1.11.18 נשמעו בפני בית משפט קמא סיכומיהם בעל-פה של באי כוח הצדדים ובתאריך 3.1.19 ניתנה הכרעת הדין ובה נקבע בית משפט קמא, שהמדינה הוכיחה מעבר לספק סביר כי המערער ביצע את עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ולפיכך הורשע המערער בהתאם.

ג. בית משפט קמא הורה על הזמנת תסוקיר שירות המבחן. בתסוקיר מיום 27.6.19 ציין, כי המערער והמתلونנת פרודים מזה שלוש שנים והבת המשותפת נמצאת במשפחה אמונה.

שירות המבחן הפנה לגילון הרישום הפלילי של המערער ממנו עולה, כי בעברו שלוש הרשותות קודמות בגין ביצוע עבירות אלימות כלפי בת זוג ותקופה קצרה בין השנים 2011-2013 בגין שתי תקופות מאסרים בפועל ומאסר על-תנאי. המערער שוחרר ממאסרו האחרון בנובמבר 2014 וציין בתסוקיר, כי לא פתוחים כנגדו תיקים נוספים נכון למועד התסוקיר.

שירות המבחן ציין, שהמערער לא נטל אחריות בנוגע לעבירה מושא הדיון וטען, כי באותו ערב יצא המתلونנת באישורו לחותנה יחד עם חברתה. לטענת המערער, הוא לא תקף אותה. לדבריו, כשזרה המתلونנת הביתה הבחן הוא במקה שקיבלה עין. לדבריו, היא סירה לו שנתקעה בעמוד ברחווב.

שירות המבחן ציין, כי המערער התקשה להתייחס לחזרתיות שבביצוע עבירות אלימות כלפי בת זוגו וטען, כי הוא אינו רואה את עצמו כגבר אלים.

במפגש בין שירות המבחן לבין המתلونנת צינה זו, שבני הזוג פרודים והוא מתגוררת בישוב אחר. המתلونנת תיארה, כי לאחר הימים הפעיל כלפי המערער אלימות והיא תיארה אותו כגבר קנאני ורכושני. על רקע חשדותיו שהוא בוגדת בו נdag הוא לבדוק עם מי היא נמצאת. המתلونנת מסרה, שהיא מעוניינת להתגרש מן המערער ולהחזיר את בתם להתגורר עמה והוא מקבלת עזרה וסייע מגורי הרווחה.

שירות המבחן ציין, שעוני שי מסר שהוטלו על המערער בעבר לא היו עבורי גורם מרთיע, הוא מתקשה לתת אמון בדמויות סמכות, מתקשה לשפתח פעולה עם שירות המבחן ולא הגיע למסור בדיקות שתן כפי שהຕבקש. לדעת שירות המבחן, עדין קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה כלפי רעייתו - המתلونנת, ומכיון שהמערער

אין מכך בנסיבות לטיפול כיום, אין שירות המבחן בא בהמלצת טיפולית בעניינו ואף אין בא בהמלצת להאריך את המאסר המותנה התלי ועומד כנגד המערער, ומכאן עמדת שירות המבחן להטיל על המערער ענישה מוחשית שתהווה עבورو גבול ברור למניעת הישנות התנהגות דומה.

ד. בישיבת בית משפט קמא מיום 18.12.19 נשמעו טיעוניהם של בא כוח הצדדים באשר לענישה הרואה. בית משפט קמא לא נענה לבקשת הסגנו להורות על הזמנת תסקיר משלים.

עמדת ב"כ המדינה הייתה, שהמעערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוגו, ובכך הוא פגע בככובה ובשלום גופו של המתלוננת, והפנתה לתמונות שהוצעו במסגרת שמיעת הוכחות באשר לחבלה שנגרמה למATALONNET. מתחם הענישה לדעת ב"כ המדינה נع בין 8 ל-18 חודשים, והוסיפה, כי המערער אינו מעוניין בהליך של שיקום. לפי התסקיר הפעיל המערער אלימות במשך שנים כפוי המטלוננת ומדובר בדבר בגין אלים מהו סיכון לרعيיתו. המערער אף לא נרתע ממאסר מותנה בן 12 חודשים התלי ועומד כנגדו ושירות המבחן אף לא המליץ להאריך את המאסר המותנה.

בשים לב להרשעותיו הקודמות של המערער עטרה ב"כ המדינה להטיל על המערער ענישה ברף העליון של המתחם ולהפעיל במצטבר את המאסר המותנה התלי ועומד כנגד המערער, וכן להטיל מאסר על-תנאי ופיקוח למATALONNET.

. לעומת זאת עתר הסגנו בפני בית משפט קמא להארכת המאסר המותנה וטען, כי המערער הוא אדם שקט רגוע ומנומס ורישומי הפליליים הם התוצאה של הדינמיקה החזותית-בעיתית שהייתה לו עם המטלוננת. עוד הוסיף, כי העבירה בוצעה באפריל 2015 כך שנ��ן למועד הטיעון לעונש חלפו כמעט שנתיים והמאסר המותנה בין שנה שאותו מבקשת המדינה להפעיל הוטל בגין עבירה שבוצעה ביום 28.5.13, משמע, כמעט 7 שנים לפניו ממועד הטיעון לעונש.

לטעמו של הסגנו, המאסר המותנה אינם מידתי והוא רחב וכולני, הויאל הוא חל על כל עבירות אלימות במשפחה. עוד הדגיש הסגנו את חלוף הזמן, כשהלדעתו הזמן שחלף אינו באשמת המערער, הויאל וכותב האישום הוגש לאחר שהוא נשפט בתיק אחר. המערער היה בבית הסוהר ולא ידע על התקיק זהה. אך המערער בחר לנוהל הוכחות בתיק, אך אין לבוא עמו חשבון על-כך שנייה את הוכחות. הסגנו הוסיף, שהמעערער תהייך לכל הדיונים, כמעט שנים אחרים בהם היה חולה, וכך אמר לטענת הסגנו, הדוחות אינם באשמת המערער שלא אوتر מחתמת ששחה בבית הסוהר.

באשר להרשעות הקודמות טען הסגנו, שאין לערער עבירות אחרות זולת אלה הקשורות למATALONNET, ויש להתייחס להרשעות אלה כאל נחלת העבר, הויאל והמעערער נפרד מן המטלוננת וכבר במהלך ההוכחות חיה המטלוננת עם גבר אחר והמעערער לא קיים עמה קשר זוגי.

הסגנו הוסיף, שהמעערער עובד בשתי עבודות ופרשן את המטלוננת ואת בתם. מאז שוחרר מבית הסוהר ובני

לעצמו מערכת טובה, הוא עומד בקשר עם משפחתו, יש לו מקום עבודה והחזרתו לבית הסוהר לתקופה כה ארוכה תוריד את הכל לטמיון, ولكن בנסיבות אלה יש להורות על הארכת המאסר המותנה.

כמו-כן הינה הסגנון לפטיקה, לפיה על בית-המשפט להנחות את עצמו כך שיימנע מהטלת מאסר מותנה שתוצאתו תהא קשה יתר על המידה ואף בלתי מידית הן ביחס לעבירה הראשונה והן ביחס לעבירה הנוספת, כאמור לטעםו של הסגנון אין זה נכון להפעל את המאסר המותנה.

. בגור הדין מיום 23.6.20 עמד בית משפט קמא על-כן שהערך החברתי שנפגע מעבירות האלים הוא זכותו של כל אדם לשמרה על בטחונו האישי ועל גופו. הדבר נכון בтир שtat לגבי זכותה של אישה להגנה מפני אלימות בן זוגה. בעניינו, הפגעה של המערער בערכיהם המוגנים היא ממשית, הויל והמערער היכה בעינה השמאלית של המתлонנת וגרם לה לאדמנויות ונפיחות סבב עין שמאל ובארובת עין שמאל. מעשיו אלה של המערער מלמדים על פגעה משמעותית בערכיהם המוגנים ויש בהם משומם הטלת אימה והשפלה על המתлонנת.

בית משפט קמא קבוע, כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע המערער הוא בין שישה חודשים ל-12 חודשים מאסר בפועל, כמו כן מאסר מותנה, קנס ופייזו בהיקף של אלף שקלים.

בית משפט קמא נתן את דעתו לכך שה坦נהגות המערער עלולה הייתה להוביל לנזק פיזי ונפשי חמור למתרוננת, יותר ממה שנגרם לה בפועל. למתרוננת נגרמתה חבלה כפי שפורטה בכתב-האישום, ולפי תסוקיר שירות המבחן הסיבה שהביאה את המערער לביצוע העבירה היא דפוס של שליטה ורכשות כלפי בת זוגו, תפיסת האישה כנחותה ממנה וככבלת תפקיד הצריך לחתת מענה לצרכיו.

לצד זאת הביא בית משפט קמא בחשבון את פגעת העונש בumarur, לרבות נוכח גילו, בהוסיף כי הטלת עונש מאסר בפועל פגעה בumarur העובד כiom בצורה מסודרת וכן ציין, **כי המערער לא הביע צער וחרטה על מעשין** (ההדגשה שלנו).

באשר לעתירת הסגנון להארכת המאסר המותנה ציין בית משפט קמא, שהארכה כזו היא בגדר חריג וזאת דופן המאפשר רק בנסיבות חריגות מיוחדות, ובית משפט קמא לא שוכנע שהumarur הפנים את חומרת מעשין. מתסוקיר שירות המבחן לא עולה שהסיכון כי המערער י חוזר על מעשין - פחות, וכן לא נמצא בית משפט קמא שהפעלת המאסר המותנה תגרום לתוצאה בלתי צודקת או בלתי מידית. בהביאו בחשבון, בין היתר, גם את חלוף הזמן הרבה מאז ביצוע העבירה גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים שפירטו בפתח דברינו.

. המערער מיאן להשלים עם גזר הדין של בית משפט קמא וערעורי מונח בפנינו (ציין, כי ביצוע עונש המאסר בפועל - מעוכב).

טען בumarur, שגאה בית משפט קמא משוחרה על הפעלת המאסר המותנה בן שנה, והוסיף, כי סמכות בית-המשפט להאריך את עונש המאסר המותנה מקורה בשיקולים של צדק שאינם מוגבלים בטיבם ובנסיבותיהם

והם משתנים מקרה לקרה (ע"פ 4517/04 **מסארוֹה נ' מדינת ישראל** פ"ד נט(6) 119).

נטען בערעור, כי מאז מועד ביצוע העבירה הנדונה ועד מועד גזר הדין החלפו כחמש שנים ובתקופה זו לא נרשמו לחובת המערער עבירות נוספות ונוכח חלוף פרק זמן כה ממושך בין המעשה לבין העונש, נראה כי הענישה מחטיאה את מטרתה בנסיבות אלה.

עוד נטען בערעור, שאין מקום לטענה לפיה הביא המערער להתרומות משפטו באופן החורג מניהול משפט רגיל בבית משפט שלום, הויל ואין לראות כפירה באשמה וניהול הוכחות כמעשה בלתי סביר. עוד צוין, שהמעערער התיציב בזמן לרוב המכريع של הדיונים הרבים שהתקיימו בעניינו, וממן גזר הדין נדחה במספר חודשים עקב משבר הקורונה.

הסגור מdice בשערעור, כי המאסר המותנה שהופעל בעניינו של המערער הוא בגין עבירה שבוצעה ביום 28.5.13 מטעמו, למעלה שבע שנים ממועד גזר הדין ומכאן שהמעערער נעשן ביום בגין עבירה שביצע לפני מעלה שבע שנים (בנוספף לכך שריצה בשעתו עונש מאסר ממושך בגין אותה עבירה).

לטעמו של הסגור, התוצאה לפיה מופעל מאסר מותנה כתוצאה מעבירה שהמעערער ביצע לפני מעלה חממש שנים, ומופעל לגבי מאסר מותנה בגין עבירה שביצע לפני שבע שנים, סותר את תחושת הצדקה.

לטענת הסגור, מתחם הענישה בגין העבירה הנדונה אינו עולה ברף העליון שלו, גם באומדן מחמיר, על מספר חודשים בודדים של מאסר לרצוי בעבודות שירות. נוכח חלוף הזמן בין מועד ביצוע העבירה המקורית לבין גזר הדין, היה מוטל על המערער עונש הצופה פניו עתיד בלבד, וזאת אילולא המאסר המותנה בן שנה התלו ועומד כנדון.

הסגור מפנה לפסיקת בית-המשפט העליון ממנה עולה, כי על בית-המשפט, בבואה להטיל עונש מאסר מותנה, לשקל גם את האפשרות שעבירה נוספת ייחסי עלולה להפעיל את המאסר המותנה ולהחיב את בית-המשפט בעת ההרשעה הנוספת להטיל על נאשם עונש מאסר ממושך בפועל.

עוד טען הסגור, כי שגה בית משפט קמא בהסתמכו על האמור בתסקير שירות המבחן כנימוק יחיד לדחית בקשהו של המערער להאריך את המאסר המותנה והוסיף, שהמלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית-המשפט, הויל והתבוחנים המשמשים את שירות המבחן אינם אלה מהם מחויב בית-המשפט בבואה לגזור את הדין, ועל בית-המשפט ליתן בין היתר משקל גבוה לנימוקים של צדק ואף מראית פניו הצדקה.

מוסיף הסגור, כי מחד גיסא, כותב שירות המבחן בתסקירו שהסיכוי להישנות עבירה מן הסוג בה הורשע המערער הוא גבוה, אך מאידך גיסא, הממציאות שונה, שהרי מזה לעלה חממש שנים לא נרשמה כל עבירה לחובת המערער וראוי שבית המשפט יביא בחשבון עובדה זו בין שאר הנימוקים להארכת המאסר המותנה. הטענה לפיה אדם שלא ביצع עבירה זה לעלה חממש שנים הוא אדם מסוכן, מנוגדת במידה רבה למציאות.

הקביעה כי המערער הוא אדם מסוכן אינה הוגנת כלפיו, הוαιיל והוא מתעלמת מן התקופה הממושכת בה המערער לא ביצע עבירות וחיה חיים נורמטיביים לחלווטן.

עוד טוען הסגנור, כי האמור בסעיף 56(א) לחוק העונשין: "**לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על-תנאי**" כולל בתוכו מגוון רחב של נימוקים ונסיבות ואין להגבילו להליכי שיקום על-פי המלצת שירות המבחן או אף להתנותו בקיום הליכים מסווג זה.

כמו כן מלין הסגנור על-כך, שבית משפט קמא דחה את בקשתו מיום 4.7.19 לאפשר למערער הזדמנויות נוספות לשטף פעולה עם שירות המבחן, ולהימנע ממצב שבו נאלץ בית-המשפט להורות על הפעלת המאסר המותנה.

הסגנור סבור, כי במקרה מושא הדיון כאן הוא מאותם מקרים בהם בית המשפט נוטים להורות על הארכת המאסר המותנה הן נוכח חלוף הזמן והן נוכח העדר המידתיות שבהפעלת המאסר המותנה. לעניין זה מפנה הסגנור בנימוקי ערעורו למספר פסקי דין.

בין יתר דבריו מוסיף הסגנור, כי סביר להניח שהטלת עונש מאסר תגעה גם במתלוננת אשר מוצאת חלק מפרנסתה לרבות מזונות בתם המשותפת, בעבודתו של המערער. מכאן העתרה בערעור לבטל את עונש המאסר שהוטל על המערער בתיק זה ולהורות על הארכת המאסר המותנה בגין 12 חודשים שהוטל עליו ב-ת"פ 262-06-13.

. בהמשך, הגיע הסגנור בקשה להגשת ראייה חדשה בערעור, והדבר התאפשר לו. מדובר במסמך מיום 21.9.20 של קהילה טיפולית "אלפטאם" - מרכז משולב לטיפול בהתמכרות ושיקום אסירים.

המערער פנה למרכז הנ"ל ביום 29.7.20 (משמעותו, כחודש לאחר גזר הדין של בית משפט קמא) והחל בתהllerיך קבלת ואבחון. צוין במסמך שהוגש, כי המערער נמצא נקי מסמים ואלכוהול לפי בדיקות שנערכו במרכז "אלפטאם", וכן צוין, שהמערער מודאגמן המשפט ומונח התוצאה שהוא עלול לשלם, מעלה מצוקה וקיים לנהל אורח חיים נורטטיבי וմבקש טיפול והכוונה. צוין עוד, כי המערער החל להשתלב בטיפול בהוסטל שיקומי, משותף בשיחות טיפוליות ונמצא בשלב של אבחון.

צוין במסמך כי: "**אנו רואים צורך שימוש בטיפול אינטנסיבי. הבוחר הזונה לאורך השנים ולא קיבל טיפול מתאים, זו ערך לעוזרה, ויש בו פוטנציאל להשתתקם.**".

. בישיבת בית-המשפט שהתקיימה ביום 24.9.20 חזר הסגנור על טענותיו כי הנסיבות מוטות את כף המאזניים לכיוון הארכת המאסר המותנה חרף האמור בתסaurus שירות המבחן מיום 27.6.19, וכן צוין, שראוי למנף את ההליך הטיפולי שהחל בו המערער בעוממת "אלפטאם" גם אם זו התחלת לאחר גזר הדין.

כמו-כן חזר הסגנור על טעنتهו, שבית המשפט אינו מחויב לקבל את המלצת שירות המבחן, הויל ולבגדי עני בית-המשפט ניצבים שיקולים נוספים וביהם גם פני הצדקה. כמו-כן הדגיש הסגנור, שהלפפו כחמש שנים בהם לא ביצעו המערער כל עבירה ולא ניתן לטעון שהוא מסוכן.

בנוסף הטעים הסגנור, שהפעלת עונש המאסר המותנה בן שנה יביא לתוצאה בלתי מידתית (גם אם בית משפט קמא הורה על חיפויה לגבי חלק מתוקופת המאסר המותנה) ואף זה גורם שעלה בית-המשפט לשיקול בכבוד ראש. עוד הצבע הסגנור על-כן, שבינתיים החל הליך הטיפול. לדעת הסגנור, לא הצליח המערער לעבור את המשוכה הראשונה של הליך טיפול במסגרת שירות המבחן וכעת הוא עושה הליך טיפול על חשבונו ותגובהו במסגרת הליך זה טוביה יותר, והוא מצא את המקום לשיתוף פעולה יתר קלות. הסגנור הוסיף, כי בבית המשפט שלערעור סמכות לבקש תסקير משלים של שירות המבחן.

. ב"כ המדינה הביעה את התנגדותה לקבלת הערוור, הדגישה, שלא זה המקורה בו יש להאריך את המאסר המותנה וכיינה, כי תסקיר שירות המבחן שלו ליותר, אין נטילת אחריות, המערער ניהל את ההוכחות בתיק, וגם בשלב התסקיר לא נטיל אחריות. אין המלצה של שירות המבחן להארכת המאסר המותנה, יתר על כן, ההמליצה היא לענישה מוחשית ואין מקום לטענה שבית משפט קמא טעה כשחאליט שלא להאריך את המאסר המותנה. אדרבה, בית משפט קמא הקל עם המערער שהרי הוא חף מחיצת מתוקופת המאסר המותנה שהפעיל.

באשר למסמך מיום 21.9.20 של עמותת "אלפטאם" ציינה ב"כ המדינה, שאין במסמך זה לשנות מן המסקנה שהרי גופו מטעם המדינה, שירות המבחן, בדק את המערער ונמצא שהוא אכן חף בטיפול ובשיקום ונוכח כל אלה אין עילה להתערב בಗזר הדין של בית משפט קמא.

בנוסף הביעה ב"כ המדינה את התנגדותה להזמנת תסקיר משלים בציינה, כי זו הרשותו השלישית של המערער בגין אלימות במשפחה כלפי רעייתו - המתلونנת. עצם ההחלטה להאריך מאסר מותנה היא דבר חריג, ותשקיים נוספת לא ישנה את התמונה.

ב"כ המדינה ערה לכך שבחמש השנים האחרונות לנגד המערער, אבל לטעמה כshedover במאי שזו העבירה השלישית של אלימות במשפחה, ומאסר מותנה של שנה ריחף מעל ראשו היה עליו להיזהר ולא לבצע עבירה נוספת ומה גם אין מקום לטענה שהענישה היא חריגה.

ו"א. בהחלטה מיום 24.9.20 צוין, כי בטרם ינתן פסק הדין ראיו שייה מאונח בפני בית המשפט תסקיר עדכני המשקף את מצבו הנוכחי של המערער.

הונח בפניינו תסקירו של שירות המבחן מיום 27.12.20, בו נכתב, כי המערער מוסר, שכיוון הוא גרש מן המתлонנת, עובד מזה כשנה ומחצה בשטיפת משאות ואף נשאר ללון במקום בו הוא עובד. תיאר, כי עזב את

הכפר בו התגorer כדי להתרחק מחברה שולית, ומזה כמחצית השנה אינו צריך אלכוהול, והשתתף במספר פגישות פרטניות בקהילה "אלפטאם". המערער מסר, שאין לו קשר לא עם גרושו ולא עם בתו.

המערער חזר ושלל בפניו שירות המבחן כי תקף את המטלוננט וטען, שהייתה ביניהם אלימות מילולית הדדית ועל כך הוא נוטל אחריות. המערער הביע נוכנות לפניו לטיפול בתחום האלים הציגו ביחידת לטיפול בלבד אלימים במשפחה באום אל פחם.

בדיוח שהתקבל מגורמי הטיפול ביחידת לטיפול בלבד במשפחה צוין, שנכון למועד הכנת התסקיר נטל המערער חלק בשלוש פגישות וכן הופנה למרכז קשר כדי להסדיר פגישה עם בתו.

גורמי הטיפול צינו עוד, שהמערער נמצא בתחילת התהילה של היכרות ובנית קשר ונראה כי מביע נוכנות להמשך הקשר הטיפולי, ואף נראה שכיוון הוא מצליח להיעזר, ומכאן המליצה להמשך הטיפול ביחידת זו. בדיקות שתן שמסר המערער נמצא נקיות משימוש בסמים.

לא עליה בידי שירות המבחן ליצור קשר עם המטלוננט כדי לברר פרטיים אודות מצבה כוון והקשר עם המערער. כמו כן עולה, כי לא נפתחו תיקים חדשים כנגד המערער.

שירות המבחן ציין, כאמור כבר לעיל, שהמערער נמצא בתחילת התהילה הטיפולי ביחידת לטיפול בלבד אלימים במשפחה, ומכאן המליצה לדחות את הדיון בשלושה חודשים כדי לעקב אחר מידת השתלבותו של המערער בטיפול ביחידת זו וכן לבחון את המשך הצורך בטיפול גם בתחום האלכוהול.

יב. כדי לאפשר הגשת תסקיר משלים ניתנה ביום 4.1.21 החלטה לביטול הישיבה שאמורה הייתה להתקיים ביום 7.1.21, והזמן תסיקור משלים כאמור.

בתסקיר מיום 6.4.21 צוין, כי במהלך תקופה הדחיה היה המערער בקשר רציף עם שירות המבחן ובפגישת מסר כי הוא ממשיך לעבוד באותו עבודה, מביע שביעות רצון מעובdotו, ממשיך ללקת לפגישות הטיפוליות ביחידת לטיפול בלבד במשפחה באום אל פחם ומרגיש שהשיקות הטיפוליות עוזרות לו. מאז שהמערער מצוי ביחידת לטיפול בלבד הוא הפסיק את הטיפול בקהילה "אלפטאם".

כמו כן מסר המערער, שהוא נמצא במערכת יחסים זוגית חדשה וכי הוא מעוניין להתחנן. בנוסף, שלל המערער קשר עם המטלוננט והביע כאב על ניתוק הקשר מבתו.

לטענת המערער, הוא אינו צריך אלכוהול, ואף אינו מרגיש צורך לטיפול בתחום האלכוהול, אך כן הביע רצון להמשך הטיפול בו הוא משולב במסגרת השירות המבחן.

גורמי הטיפול ביחידת לטיפול בלבד דיווחו לשירות המבחן, שהמערער מתמיד הגיע לפגישה השבועות

ביחידה ועד כה השתף ב-11 פגישות. המטפלת צינה, שנראה כי המערער מישם כלים שמקבל בשיחות הטיפוליות ומעוניין לקיים מערכת יחסים זוגית שבה מתקיימת תקשורת תקינה. המטפלת המליצה על המשר טיפול ביחידה לטיפול באלים.

בדיקות שتن נמצאת כי המערער נקי משימוש בסמים. לא נפתחו כנגדו בתקופה שחלפה תיקים חדשים.

לא עלה בידי שירות המבחן ליזור קשר עם המטלוננט, למרות הניסיונות שנעשו.

שירות המבחן הביא בחשבון במסגרת גורמי הסיכון את חומרת העבירה המוחסת למערער וכן את עובדת ביצוע עבירות אלימים זוגית בעברו, כשבונשים שהוטלו עליו לא הרתיימו. לצד זאת, הביא שירות המבחן בחשבון במסגרת סיכוי השיקום, את ההתרשומות מן השני שערך המערער בחיו, העובדה שהתרחש מן המטלוננט והוא מדווח על ניתוק קשר עמה, יציבותו התעסוקתית כיום, ניתוק קשרים חברתיים, מעבר למוגרים מחוץ לכפר, דיווחיו על הפסקת שתית אלכוהול וכן מצאי בדיקת השתן שמסר. בנוסף ציין שירות המבחן את שיתוף הפעולה המלא של המערער עם שירות המבחן במסגרת הפנימית לשירות המבחן בהליך העורור, וכן עם גורמי הטיפול ביחידה לטיפול באלים במשפחה באמצעותם.

עוד הביא שירות המבחן בחשבון את העובדה שמדובר בעבירה משנת 2015, וכי מאז לא נפתחו כנגד המערער תיקים חדשים.

אמנם, כך העיר שירות המבחן, אין בידיו מידע מן המטלוננט לגבי הקשר של המערער עמו, כפי שבא לידי ביטוי כיום, הויאל והמאיצים לא אחרת לא צלחו, אך בכלל הפרמטרים שנבדקו העירק שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה כלפי המטלוננט פחת. لكن סבור שירות המבחן, כי במקרה זה יש לבחור באפיק השיקומי ומכאן המליצה להטיל על המערער צו מב奸 למשך שנה במסגרת יישיר את הטיפול ביחידה לטיפול באלים במשפחה. במידת הצורך, וככל שהוא רושם שהמערער חזר לעשות שימוש באלכוהול, יופנה הוא לטיפול גם בתחום זה, ושירות המבחן יהווה עבור המערער גורם פיקוח. במקביל יוארך המאסר המותנה התלויה ועומד כנגד המערער והדבר יהווה עבورو גבול ברור ומוחשי למניעת התנהגות דומה.

יבג'. בדion שהתקיים בפנינו בישיבת 22.4.21, חזר ב"כ המערער על טענתו, שמאז ביצוע העבירה חלפו שנים, והעבירה בגין הוטל בשעתו על המערער המאסר המותנה, בוצעה בשנת 2013. הסגנון הוסיף, שאמנים בתיקים הקודמים של המערער, וכן בתיק מושא הדיוון שהתנהל בבית משפט קמא הניסיון לשלב את המערער בהליך טיפול לא צלח, אבל דזוקא כיום, כך טוען הסגנון, ניתן לראות שההlixir הטיפול מצליח וכי המערער עבר תהליך מאוד משמעותית עם עצמו ועם החברה שմסבבו ודרך המחשבה שלו השתנתה.

לדברי הסגנון, הפעלת המאסר המותנה שתביא לכך שהוא על המערער לרצות שנות מאסר מאחורי סורגים ובריהם לא תביא תועלות לא לאינטראס החברתי ולא לגרושתו של המערער או לבתו, איש לא ירווח מכך, ואילו הליכה בדרך השיקום תביא לידי כך שהמערער לא ייפול כבן רוחים על צווארה של החברה.

בתשובה לשאלת בית-המשפט צין הסגנו, שאין למערער נכון ליחס קרשר עם גירושתו, והוא צריך לבסס את הקשר עם בתו באמצעות מרכז הקשר. עוד צין הסגנו, שהמערער מרגיש נתרם על ידי ההליך הטיפולי ומחייב ההליך זה. כמו כן בمعנה לשאלת בית-המשפט טען הסגנו, כי המערער מוסר שהמתלוונת נישאה שנית. הסגנו חזר על טענתו, שהפעלת עונש המאסר המותנה תביא לתוצאה בלתי מידתית.

ו"ז. ב"כ המדינה התנגדה לקבלת הערעור וטענה, כי מדובר למי שהיה תלוי ועומד כנגדו עונש מאסר מוותנה בגין עבירות אלימות כלפי בת זוגו והוא שב ופגע בבת זוגו ولكن הופעל המאסר המותנה בן 12 חודשים. לכן, למורת הتسkieר החובי עומדת ב"כ המדינה על דחית הערעור והותרת העונש על כנו. הפרקליטה ציינה בתשובה לשאלתנו, כי אין לה מידע על-כך שבשנים האחרונות התרונות גירושתו של המערער, אבל משביע המערער את עבירת האלימות מושא הדיון כאן, מפעילה עבירה זו את עונש המאסר המותנה שהוטל עליו בשנת 2013, ולכן אין הצדקה להטערב בגזר-דיןו של בית משפט קמא.

ט"ז. לאחר שנותנו דעתנו לכטב האישום שהגישה המדינה נגד המערער, לפרטוקול העדויות ולהכרעת הדין שניתנה בבית משפט קמא, תסkieר שירות המבחן מיום 27.6.19 שהוגש לבית משפט קמא, טיפולו באירוע החזדים לעונש בפני בית משפט קמא, גילוון ההרשעות הקודמות של המערער, גזר-דיןו של בית משפט קמא, נימוקי הودעת הערעור, טיפולו באירוע החזדים בבית משפט זה בשיטות מיום 24.9.20 ומיום 22.4.21, תסkieר שירות המבחן מיום 27.12.20 והتسkieר המשלים מיום 6.4.21 הגיענו לכלל מסקנה דין הערעור להידוחות.

ט"ז. המערער הורשע בעבירה לפי סעיף 382(ג) של חוק העונשין ולפיה: "**העוור עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דין - כפל העונש הקבוע לעבירה**".

העבירה לפי סעיף זה היא עבירה מסוג פשוט.

העונש המירבי למי שמבצע עבירה לפי סעיף 380 של חוק העונשין (תקיפה הגורמת חבלה ממשית) הוא: מאסר שלוש שנים, ומכאן שהעונש המירבי למי שמרשע בדיון לפי סעיף 382(ג) של חוק העונשין הוא שש שנים מאסר.

פסקת בתי המשפט מתייחסת בחומרה רבה לעבירות של אלימות במשפחה ועל בתי המשפט לתרום את חלקם במיגור תופעה מכוערת זו על דרך של החומרה בענישה.

לענין זה מפנים אנו לע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.10.07):

"מעשי אלימות בתחום המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכות האיסורים הפליליים"

העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרוו יחסיו אהבה, הרמונייה, וכובוד הדדי. הפרטה של ציפייה זו הופכת את השימוש באליות במשפחה לתופעה העומדת בნיגוד عمוק לחוש החזק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האליות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פעריו הכוחות הם גדולים כshedover באליות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באליות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשפטית או למערכות הסיעוד האחירות היא עניין מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואיימה. הבושא, והרצון לשמר על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלוונה על אלימות במשפחה, למלהר קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בגין הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מיד מחייב לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האליות שם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה. (ההדגשה שלנו).

כמו- כן: רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.09):

"... ADBIROT ALIMOT VEHAIOMIM KACHOL, VENEGD BNOT ZOG BEFRET, HAFKO ZA MACKER LERUAH CHOLAH ASHER BATI HA'MASHPET MIZOIM LEHIBAK BAHA. NAKON HOA OMENNEM CI AIN BAKER CADI "LAHOTZIA" AT NISIVOTAI HA'ISHIOT SHL HANASHEM KOKONKERTI MIN HAMASHVAHA OALEM DORSH HADAR MUNEN MASHNA TUKUF LA'OTTEM AINUTRISIM SHL GAMOL VSHL HARTAHA, HAN SHL HEBREINU UZMOU VHEN SHL UBRIYINIM BEKOT. BICHINAT NISIVOT HAMKERA SHBEPENINU MELMDAT CI NAKON KBUV BIET HA'MASHPET HAMCHOVI CI AIN ZA HAMKERA BO NIYAN HIA LELCET CABRAT DRUK CAH AROCHEH LETOBAT HAMBKASH. HAMDOVER BEMBKASH ASHER AKR ZMAN KZER TRUM BICZOU HAMUSIM NEZO AISHOMIM HOSHET ULIO UNOSH SHL MASER UL TANAI MATUR HAREZON LIYAN LO AT HAZDMONOT LESHKEM AT DRUCIO. CHRIF ZATZAT HAZER HAMBKASH VBI'UZ MUSIM DOMEIM TORU SHAHOA MMERER CHAYA SHL HAMTELONNT, AF SHLMARBA HAMZUL BNEZER TRUM HAMCHIRU HAMUSIM UD CADI FGUEA CHOMRA, CHSH SHLMARBA HAZUR MLMDAT OTTONO HAMZIOT CI YICOL HAYA LKROT. YIS LABRUK UL KRK SHAMBKASH HAZL LHPENIM AT HAPSOLO SHBHATHANGONTO VPOUL UL MANT LESHKEM UZMOU VBMIOUD CSHNERAHA CI HDAR MULAH TZOCROT CHIVVOT, OALEM, AIN BAKER CADI LA'AIN AT CHOMRAT MEUSHI VAT HAZOR LHAUNISHO BAOFEN HAMSHKUF NAKONA AT SLEIDTAH SHL HACHBARA MAMUSIM ALO...". (ההדגשה שלנו).

בנוספ' אנו מפנים ל-ע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (19.4.12):

"... קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, مثل הייתה רכשו וקנינו של הבעלים. כל זאת, תוך ניצול פעריו כוחות פיזיים, לעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המיד המחייב של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנצל הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012))...". (ההדגשה שלנו).

עוינו גם ב-רע"פ 7887/20 עבד עבדין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (10.1.21), וכן גם רע"פ 12/1513 בلال מרעי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (22.10.12):

"דומני, כי יש צדק רב בגיןתה של ערצת הערעור, לפיו נגע האלים במשפחה פוגע בשלום הציבור ובערכים יסודים של החברה בישראל, ועל בית-המשפט מוטלת החובה להוכיח מעשים אלו, בדרך של ענישה ממשמעותית, אשר תעביר מסר שיפוטי חד וברור לעבריini האלים במשפחה". (הדגשה שלנו).

ו.ז. על-כך יש להוסיף את הרשעותיו הקודומות של המערער, ליד שנת 1981.

(1) ביום 7.12.2011 נדון המערער בבית המשפט המחוזי ב-ת"פ (מחוז חיפה) 11-06-8389 בעירות שביצעה ביום 29.5.2011:

תקיפה קטן וגרימת חבלה על ידי אחראי (כלפי בתו) לפי סעיף 368(ב)(א) סיפה של חוק העונשין, ובנוסף גם תקיפה סתם של בת זוגו (היא המתלוונת) לפי סעיף 382(ב) של חוק העונשין, ונגזרו עליו 18 חודשים מאסר בפועל וכן כן מאסר מותנה בן 12 חודשים לתקופה של שלוש שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירות של אלימות פיזית במשפחה.

(2) ביום 19.11.13 נדון המערער בבית משפט השלום ב-ת"פ (שלום דרך) 13-06-262 בעירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש שבוצעה כלפי רعيיתו-המתלוונת, לפי סעיף 382(ג) של חוק העונשין, למאסר בפועל של שישה חודשים והוא הופעל במצטבר המאסר המותנה בן 12 חודשים שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי, כך שבמשך הכל נקבע שעיל המערער לרצות 18 חודשים מאסר בפועל, זאת בנוסף ל-12 חודשים מאסר על-תנאי שלא יעבור עבירות של אלימות במשפחה.

מעון בכתב-האישום שהוגש נגד המערער ביום 2.6.13 בתיק הנ"ל עולה, שבתאריך 28.5.13 תקף המערער את רعيיתו-המתלוונת באופן **שהיכחה בה באגרוף באמצעות ידו בעינה השמאלית** וכתווצה מכך נגרמו לה חבליות של ממש: **נפיחות והמטומה בעין שמאל** (משמעותו, אותה חבלה בדיק (בעין שמאל) שגרם המערער למתרוונת בתיק מושא הדיון כאן, כשתמיים בלבד לאחר העבירה הנ"ל שביצע ב-2013).

(3) ביום 6.9.2016 נדון המערער בבית משפט השלום ב-ת"פ (שלום דרך) 14-04-19439 בעירה של הייזק לרכוש בمزيد לפי סעיף 452 של חוק העונשין, ובגין עבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג (היא המתלוונת) לפי סעיף 382(ב) של חוק העונשין לשמונה חודשים חודשי מאסר על-תנאי, וכן התחייבות על סך 5,000 ₪ שלא לעבור עבירות אלימות פיזית שעונשה שתי שנות מאסר ומעלה.

העבירות הנ"ל, שבעתין נשפט המערער ביום 16.9.16, בוצעו ביום 13.1.13, דהיינו, ארבעה חודשים

בלבד בטרם נדון המערער בבית משפט השלום ביום 19.11.13 בגין העבירה אותה ביצע ביום 28.5.13.

מעיון בכתב-האישום שהוגש כנגד המערער בתיק הנו"ל עולה, שבתאריך 24.1.13 כשחזרה המתלוונת מעבודתה ביקש ממנה המערער כסף כדי לקנות סיגריות וכאשר סייבת התעכבר המערער, הפר CISAOOT במטבח ויצא מן הבית. למחרת, 25.1.13 משנכנסה המתלוונת לחדר השינה כדי להחליף בגדים, וסירבה ליתן למערער כסף לקנות סיגריות, תקף אותה המערער באופן שחקnek אותה עם שתי ידיים בצווארה ולאחר מכן נטל כיסא פלסטי, זרק אותו לעברה וגרם לה לחבלות. כתוצאה לכך נגרמו למתלוונת חבלות בגבה וברגלה (ובנוסף לכך נשבר הכסא).

י"ח. כמוין כבר לעיל, נדון המערער בבית משפט השלום ב-ת"א 262-18-06-13, חודשי מאסר בפועל ביום 19.11.13, והעבירה מושא התקיק שבפנינו ארעה ביום 24.4.15, مكان, שהעבירה שבאה אנו דנים בוצעה כמחצית השנה לאחר שהיא המערער סימן לרצות את עונש המאסר בפועל בגין התקיק הקודם שבו הוא תקף את רعيיתו המתלוונת (לפי תסקיר שירות המבחן שוחרר מן המאסר בנובמבר 2014).

כפי שכבר פירטנו לעיל, בתיק מושא הדיון כאן, שבו הורשע המערער על ידי בית משפט קמא לאחר שמייעת הראיות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש (בת-זוג), שוב תקף המערער את רعيיתו- המתלוונת, והיכא בה בידו בעינה השמאלית וזאת על רקע יציאתה של המתלוונת לחתונה, באישורו של המערער, אך נוכח התעכבותה לחזור לביתה וחשדו שהמתלוונת בוגדת בו תקף המערער את המתלוונת.

י"ט. בצד קבע בית משפט קמא בגין הדיון שמידת הפגיעה של המערער בערכיהם המוגנים (זכותו של אדם לשמריה על בטחונו האישי ועל גופו, והגנה לה זכאי כל אדם (וביתר שאת בת זוג) להגנה מפני פגיעה אלימה בו) היא ממשית, זאת לאחר שהיכא בעינה השמאלית של רעייתו וגרם לה לאדמנויות ונפיחות סביר עין שמאל ובארובת עין שמאל.

תמיימי דעתם אנו עם בית משפט קמא כי "**מעשו אלו מלמדים על פגיעה משמעותית בערכים המוגנים שיש בהם משומם הטלת אימה והשפלה של המתלוונת**" (פסקה 8 בגין הדיון של בית משפט קמא).

את מתחם הענישה העמיד בית משפט קמא על סף תחתון של שישה חודשים מאסר ועוד רף עליון של 12 חודשים מאסר והטיל על המערער שישה חודשים מאסר בפועל, דהיינו בהתאם לסף התחתון של מתחם הענישה.

בית משפט קמא עמד על-כך שההתנהגות המערער עשויה הייתה להוביל לנזק פיזי ונפשי חמור למתלוונת, יותר مما שנגרם לה בפועל והוסיף, שכຕזאה מההתנהגות המערער נגרמה למתלוונת חבלה כמתואר בכתב-האישום.

בשים לב לתסקיר שירות המבחן מיום 27.6.19 ציין בית משפט קמא, שהסבירו שהביאו את המערער לביצוע

העבירה הן דפוסי שליטה ורכשותם כלפי בת זוגו, ותפיסת האישה כנחותה ממנה ובעל תפקוד הצריך לתת מענה לצרכיו.

מתוך שירות המבחן שהונח בפני בית משפט קמא עליה, **כי המערער אינו נוטל אחריות על המינויים לו** וטוען שכאש חזרה המתלוונת לביתם, הבחן הוא מכח שקיבלה בעין, ולגרסתו היא סיפה לו כי נפצעה כשותפה בעמוד ברוחב.

באותה תסקיר מיום 27.6.19 ציין שירות המבחן, שהמערער אינו מכיר בנזקקתו לטיפול, קיים קושי בשיתוף הפעולה בין ל奔 שירות המבחן, קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה כלפי רعيיתו, יש להטיל עליו עונשה מוחשית שתהוו עבורה גבול ברור להישנות התנהגות דומה.

בית משפט קמא הוסיף, כי לא שוכנע שהמערער הפנים את חומרת מעשי, ומכיון שמתוך שירות המבחן עולה, כי לא ניכר שהסתיכון שהמערער יחוור על מעשיו פחות, הרי הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים התלויה ועומד כנגד המערער לא תביא לתוצאה בלתי צדקה ובלתי מידתית.

ኖח כל האמור לעיל, הפעיל בית משפט קמא, כאמור כבר לעיל, את 12 חודשים המאסר בפועל שהוטלו על המערער ב-ת"פ 13-06-262, מחציתם בחופף לששת חודשים המאסר בפועל ומהציתם במצטרב, כך שבסך הכל על המערער לרצות 12 חודשים מאסר בפועל.

כ. אנו סבורים, שאין הצדקה להתערב בעונש המאסר בפועל בגין ששת החודשים שהטיל בית משפט קמא על המערער, וזאת נוכח חומרת העבירה שביצע בתיק מושא הדיון כנגד רعيיתו דאז - המתלוונת (תקיפה הגורמת חבלה ממש), ובהתחשב בהלכה הפסוקה ממנה עולה, כי על ידי המשפט להחמיר בעונשה כלפי מי שמתנהג באלים בת הזוג, במטרה לסייע במיגור תופעה מכוערת זו.

על-כך יש להוסיף את הרשעותיו הקודמות של המערער מהן עולה בבירור, שאין זו הפעם הראשונה שבה הרים המערער את ידו כלפי מי שהיה רعيיתו (קיים גירושתו), וגרם לה לחבלה ממשית ונוסף, כי באירוע שהתרחש ביום 11.5.29 המערער אף גרם חבלה לבתו הקטינה.

יתר על כן, עונשי המאסר בפועל הללו קצריים ש:rightica המערער, והמאסרים המותנים שהיו תלויים ועומדים כנגדם אף לא הרתיעו מלחזר וلت��וף את רعيיתו דאז.

חסד עשה בית משפט קמא עם המערער כשהשתפקיד בהטלת עונש מאסר בגין שישה חודשים (לפי הרף התחתון של מתחם העונשה) חרף חומרת העבירה וההרשעות הקודמות.

כ"א. האם יש מקום לישם במקרה שבפנינו את הוראת סעיף 40(א) לחוק העונשין ולפיה: **"קבע בית- המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או יש סיכוי של ממש שיטתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של**

הנאשם לפי שיקולי שיקומו...?"

כ"ב. מעון בתסaurus הראשון שנערך בעניינו של המערער (27.6.19) עולה, כי המערער שלל בפני שירות המבחן אלימות פיזית כלפי המתלוונת לאורך השנים. באשר לbat המשותפת שנמצאת במשחת אונמה מסר המערער, כי איןנו נמצא עמה בקשר ואינו נושא לבקרה, לטענותו מחתמת המרחק הפיזי. המערער התקשה לקחת אחריות על חלקו בניתוק הקשר עם בתו ונטה להשליך זאת על הקונפליקט בין לבן המתלוונת, וכן מסר, נכון לאותו מועד, כי הוא פרוד מן המתלוונת מזה כשלוש שנים, וכי היא עזבה את הבית ולזרבו נמצאת בקשר זוגי חדש.

שירות המבחן ציין, שהמעערער הופנה אליו לראשונה בשנת 2011 בגין עבירות אלימות כלפי בת זוגו ותקיפות קטין ב-ת"פ 11-06-8389 (מחוזי חיפה). המערערណן אז ל-18 חודשים מסר בפועל.

במהלך, כך ציין בתסaurus מיום 27.6.19, באבחן שערכ שירות המבחן בעניינו של המערער בשנת 2016 ב-ת"פ 14-04-19439 (שלום חדרה) ציין, בין יתר הדברים, שהמעערער מאופיין בנסיבות קוגניטיבית ובקשוי ניכר להגמיש את תפיסותיו המגדירות ונטה להשליך את האחריות לבעיותו בקשר הזוגי על אשתו והציג אותה כמו שאחריות על ההתרחשויות בתחום המשפחה.

עוד ציין בהקשר זה, כי המערער התקשה להתמודד עם תחושת דחיה ופרידה וכי הוא פועל מתוך צורך לשליטה ותחושת בעלות ורכשות על אשתו, וזאת הוא עשוה אלימות.

כמו כן התרם איז שירות המבחן, כי בשעה שהמעערער חוווה תחושות של חוסר אונים, דחיה, תסכול, וכעס, הוא עלול להגיב בתוקפנות ובאיימפולסיביות. שירות המבחן העירץ כי מדובר בגבר אלים המהווה סיכון לאשתו, והמליץ בפניו לקבל טיפול תרופתי-הרגמטי, אך המערער מסר שהוא אינו רואה בכך והוא סובל מבעיה כלשהי.

בתהיתוך לעבירה מושא הדיון שבפנינו ציין שירות המבחן בתסקרים מיום 27.6.19, שהמעערער לא נטל אחריות על המיותו לו, תיאר שבאותו ערב יצאת המתלוונת באישורו לחנותה ביחד עם חברה שלה, שלל כי תקף אותה ומסר, שכאשר שבת הביתה הבוחן במקה שקיבלה בעין ולזרבו היא סירה לו שנתקעה בעמוד ברחוב. כמו כן התקשה המערער לתהיתוך בפני שירות המבחן לחזרתיות שבביצוע עבירות אלימות כלפי בת זוגו ומסר, שהוא אינו רואה את עצמו כגבר אלים. באותו תסaurus הוסיף השירות המבחן, כי המתלוונת תיארה את המערער כגבר קנאי ורכושני, וכן מסרה, בין היתר, כי היא מעוניינת להתגרש ממנו ולהחזיר את בתם על-מנת שזו תתגורר עמה.

באשר להערכת הסיכון לעברינות והסיכון לשיקום ציין שירות המבחן בתסקרים מיום 27.6.19, שלמעערער דפוסי שליטה ורכשות כלפי רעיתה, והוא תופס את האישה כנחותה ממנו ובעל תפקיד הצריך לתת מענה לצרכיו. עוד ציין, בין יתר הדברים, שהמעערער נטה להשליך את הקשיים בקשר הזוגי וכן את התנהלותו כלפי אשתו על חוסר עמידתה של המתלוונת בתפקידה, והוא אינו מכיר בעוויות שבתנהנותו.

ציין עוד בתסaurus מיום 27.6.19: "על אף העובדה כי ריצה 2 תקופות מסר בגין ביצוע עבירות כלפי האשה עדין אינו מכיר, הן בהיותו גבר אלים ופוגעני כלפי אשתו והן בתנכרותו לבתו... גם בקשר מולנו כiom ניכר היה כי התיחסותו מצומצמת ומושטשת בעוויות שבתנהנותו לאורך השנים

וג'ומעה אינו מכיר בנזקקתו לטיפול בתחום האלימות הזוגי...".

הערכת שירות המבחן הייתה, כי עדין קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה כלפי רعيיתו, ולכן סבר שירות המבחן, בתסקירותו מיום 27.6.19, שיש להטיל על המערער ענישה מוחשית שתהוו עבورو גבול ברור מהישנות התנהגות דומה.

כ"ג. גזר-דיןו של בית משפט קמא ניתן ביום 23.6.20 ועל פיו, כמוון כבר לעיל, נדון המערער לשישה חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל המאסר המותנה בן 12 חודשים, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר, וכך שבסק הכל נגזר על המערער לרצות 12 חדש מאסר בפועל.

חדש לאחר שניתן גזר-דיןו של בית משפט קמא החל המערער, ביום 29.7.20, בתהילה קבלה ואבחון בקהילה הטיפולית "אלפטאם" (מרכז משולב לטיפול בהתמכרות ושיקום אסירים). במסמך מיום 21.9.20 שהגיע הסנגור ציון, שהמערער נמצא נקי מסמים ומאלווה לפני בדיקות שנערכו ב"אלפטאם" ונמסר, כי המערער מודאג מעניין המשפט וכן התוצאה שהוא עלול לשלם, מעלה מצוקה וקושי לניהל אורח חיים נורמטיבי ו邏輯י וಹכוונה. ציון עוד, כי המערער החל להשתלב בטיפול בהוסטל שיקומי, משתמש בשיחות טיפוליות, נמצא בשלב אבחון ובנית תכנית מוקדמת עבورو.

נמסר עוד במסמך, כי מרכז "אלפטאם" רואה צורך בכך שהמערער ימשיך בטיפול אינטנסיבי ויש בו פוטנציאלי להשתקם.

כ"ד. בדיון שהתקיים ביום 24.9.20, הוחלט, לאחר שמייעת טענות באירוע הצדדים, כי בטרם ינתן פסק הדין בערעור, ראוי שיהא מונח בפני בית המשפט תסקירות עדכני של שירות המבחן שיישקף את מצבו של המערער ביום, תוך התייחסות, בין היתר לכך, שהמערער החל הליכי קבלה ואבחון ביום 29.7.20 במסגרת הקהילה הטיפולית "אלפטאם".

מעיין בתסקירות שהונח בפניו ביום 27.12.20 עולה, כי בפגש שנערך בשירות המבחן מסר המערער, שכיוון הוא גpesan מן המתлонנט, עובד מזה כשנה ומחצה בעסק לשטיפות משאיות, ונותר ללון שם בלילה. עוד ציון, כי עזב את הכפר בו התגורר כדי להתרחק מחברה שלoit וניתק את כל הקשרים החברתיים שהוא לו שבחיצצם נהג לצרוך אלכוהול, וכן מסר לשירות המבחן, שזה כמחצית השנה הוא אינו צריך אלכוהול, ופנה לקהילה "אלפטאם" כדי לקבל עזרה וمبין לצריכת האלכוהול השפיעה עליו לרעה. כמו כן מסר המערער לשירות המבחן, שאין לו כל קשר עם גרשטו ועם בתו.

באשר להtnהגותו האלימה של המערער נכתב בתסקירותו הנ"ל של שירות המבחן כך:

"בנוגע להtnהגותו האלימה בעבירה נשואת הדיון, חזר ושלל כי תקף את אשתו דאז, ציון כי מבין כוים שהייתה אלימות מילולית הדדיות ביניהם ועל כן לוקח אחריות..." (ההדגשה שלנו).

המערער הביע בפני שירות המבחן נוכנות לפנות לטיפול בתחום האלימות הזוגית ביחסה לטיפול באלים במשפחה באמם אל פחם. מן הדיווח שהגיע אל שירות המבחן, נפון לאותו מועד, צוין, כי הוא נטל חלק בשלוש פגישות וכן צוין, כי המערער מצילח לשתף בתכנים אישיים בהתאם ליכולתו, והוא נמצא בתחילת התהילה של היכרות ובנית קשר, מבע נוכנות להמשיך את הקשר לטיפול, וגורמי הטיפול ממליצים על-כך ובדיקות שتن שמסר היי נקיות משימוש בסמים.

עוד צוין, כי **לא** עליה בידי שירות המבחן ליצור קשר עם המתלוונת כדי לברר את מצבה כiom ואת הקשר שלה עם המערער.

שירות המבחן סבר באותו תסוקיר, כי הוואיל והמערער מצוי בתחילת התהילה לטיפול יש מקום לתת הזדמנויות לאפיק הטיפול, ولكن הומלץ על דחיתת הדיון למשך שלושה חודשים.

כ"ה. בתסקיריו המשלים של שירות המבחן מיום 6.4.21 צוין, כי במהלך תקופת הדחיה היה המערער בקשר רציף עם השירות ומסר, שהוא ממשיר לעבוד ולהתגורר בעסק לשטיפת משאיות בפרדס חנה ומביע שביעות רצון מעבודתו, וכן צוין, שהמשיר לcket לפגישות ביחסה לטיפול באלים במשפחה ולדבריו, השיחות הטיפוליות מסוימות לו להבין כיצד להתנהג במערכות יחסים זוגית וכיוצא לו למדוד לשנות על הкус, וכן הוסיף, שהוא נמצא במערכות יחסים זוגית חדשה ומעוניין להתחtan.

עוד מסר המערער לשירות המבחן, שאין לו קשר עם המתלוונת והביע געגועים עקב ניתוק הקשר מבתו, ולדבריו, אף פנה לסייע לגורמי הרוחה. כמו-כן מסר, שאינו צורך אלכוהול והוא מבין לצריכת האלכוהול השפיעה על התנהגותו ונטייתו להגביב בתקופנות.

עוד ובנוספ מסר המערער, כי מאז החל את הטיפול ביחסה לטיפול באלים באמם אל פום הוא הפסיק את הטיפול בקהילה "אלפטאם" ואינו חש כiom צורך בטיפול בתחום האלכוהול.

גורמי הטיפול ביחסה לטיפול באלים מסרו לשירות המבחן, כי המערער מתמיד להגיע לפגישות השבועיות ביחסותם (ນפון למועד התסוקיר: 11 פגישות) וצוין, שבפגישות הוא מקבל כלים להביע את צרכיו ורגשותיו באופן מילולי ולומד להכיר ולכבד את צרכי בת זוגו, ולדעת המטפלת, נזכר כי הוא מיישם את הכלים שהוא מקבל בשיחות אלה ומעוניין לקיים מערכות יחסים זוגית בתקשורת תקינה. הומלץ על המשך הטיפול ביחסה זו. בבדיקות השtan נמצאו נקיות משימוש בסמים.

גם בתסקיר זה צוין, שהמאמצים של שירות המבחן ליצור קשר עם המתלוונת **לא** צלחו. כמו-כן צוין, שלא נפתחו כנגד המערער תיקום נוספים.

שירות המבחן פירט בתסקיריו את גורמי הסיכון בעניינו של המערער ולמולם את גורמי הסיכון לשיקום והוסיף, שאמנים אין בידיו מידע מן המתלוונת על הקשר של המערער עמה, כפי שבא לידי ביטוי היום, הוואיל והמאמצים לא צלחו, ואולם בכלל הפרמטרים מעירicht שירות המבחן, כי הסיכון להישנות התנהגותם אליו כ严厉ה. פחתה.

שירות המבחן סביר, כי במקרה זה יש לבחור באפיק השיקומי ומכאן המליצה להטיל על המערער צו מבנן לשנה במסגרת יישיר את הטיפול ביחידת טיפול באלים במשפחה ובמידת הצורך יופנה גם לטיפול בתחום השימוש באלכוהול, וכן המליץ שירות המבחן על הארכת המאסר המותנה התלייתו ועומד כנגד המערער.

כ"א. נתנו דעתנו לכל המפורט בשלושה תסקרי שירות המבחן שבפנינו והגענו לכל מסקנה **שלא** ניתן לקבוע בהתאם לסעיף 40(א) של חוק העונשין כי: "**הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שיסתקם**".

ニיצבת לנו עינינו העובדה שגם הפעם **הרביעית** שהמערער תקף את המתлонנת, שהיא כו"ם גראשתו, כשעונש מסר בפועל לתקופה לא קצרה שהוטלו עליו פגמים, וכן עונש מסר על-תנאי שהיה תלוי ועומד כנגדו, לא הרתיעו מלהזור ולגרום חבלה של ממש למחלונות.

ראוי עוד לציין, כי בגין האירוע הראשון שהתרחש ביום 29.5.11 הורשע המערער לא רק בתקיפה סתם של המתлонנת אלא גם בתקיפה בתו (שהייתה אז תינוקת) וגרימת חבלה על ידי אחראי לפי סעיף 368(א) סיפה של חוק העונשין.

לאחר האירוע הראשון הנ"ל חזר ותקף המערער את המתлонנת תקיפה סתם ביום 25.1.13. ארבעה חודשים מאוחר יותר ביום 28.5.13, גרם המערער למחלונות חבלה של ממש, וביום 24.4.15 התרחש האירוע מושך הדין כאן.

כ"ז. עוד יודגש, כי למורת התהילה שעובר המערער במסגרת שירות המבחן ובמסגרת היחידה לטיפול באלים במשפחה, העובדה המצערת היא שגם כו"ם **חווץ ושולל המערער כי תקף את רעינו דואז (המחלונות)**, ולטענתו, הייתה ביניהם אלימות מילולית הדדי. מכאן שהמערער לא הפנים את חומרת התנהגותו האלימה, שבאה לידי ביטוי לא רק בעבירה מושא הדין כאן, אלא גם בשלוש הרשעותיו הקודמות, דהיינו, המערער חזר ותקף את המתلونנת וגרם לה באירוע מיום 24.4.15 חבלה של ממש (אדמדומיות ונפיחות סיבב עין שמאל ובארובת עין שמאל). כזכור, גם באירוע שהתרחש ארבע שנים קודם לכן (ביום 28.5.13), גרם המערער למחלונות לנפיחות והמתומה בעין שמאל.

כ"ח. על-מנת שניתן יהיה לקבוע שנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שיסתקם, חייבות להיות בראש וראשונה הפנמה של חומרת התנהגוותו כלפי נפגע העבירה, ובעניננו, נוטל המערער אחריות רק על-כך **שהייתה אלימות מילולית הדדיות ביניהם**. מכאן, שהמערער לא הפנים את חומרת התנהגוותו. יתר על כן, גם לא עולה מן התסקירים שהמערער מביע חרטה על התנהגוותו האלימה כלפי המתлонנת והחבלות שספגה ממנו, ואינו מביע אמפתיה כלפי הסבל שבסבולה כתוצאה לכך.

אין צורך לומר, שאף בפני בית משפט כמו לא הביע המערער, בשלב הטיעונים לעונש, חריטה והتانצלות על מעשייו.

כ"ט. נסיף עוד, שמעיו בתסקרים מיום 27.12.20 ו-6.4.21 עולה, שהליך לא מבוטל מן האמור בתסקרים אלה מתבסס על מוצא פיו של המערער מבלתי שחדברים נבחנו, ומבלתי שהומצא סימוכין לדבריו, הגם שלשאלת נוכנותם של דברים אלה יש השלכה על הערכת מידת הסיכון הנש��ת מן המערער.

בנוגע לצריכת האלכוהול ציין בתסקרים כי: "**בפנינו מסר כי אין צורך אלכוהול...**". נכתב עוד, כי המערער ניתק את הקשרים החברתיים שבਮחייבים נהג לצרוך אלכוהול, וכן שבחר להפסיק את הטיפול בקחילה "אלפטאם" מאז החל את הטיפול ביחיד לטיפול בלבד, וזאת, לדבריו, משומם שאיןו חש צורך טיפול בתחום האלכוהול. כאמור, דברים אלה מתבססים על דבריו של המערער עצמו.

גם טענת המערער אשר שלל קשר עם המתלוונת לא נבחנה על ידי שירות המבחן, שהעיר, הן בתסקר מיום 27.12.20, והן בתסקר מיום 6.4.21, שלא עליה בידו ליצור קשר עם המתלוונת כדי לברר את מצבה כיום ואת שאלת הקשר ביןה לבין המערער, נכון להיום.

אף טענת המערער, שלפיה עזב את מקום מגוריו הקודם בקשר א-זרקה כדי להתרחק מחברה שלוית, וכי הוא עובד מזה כשנה ומחזח בעסק לשטיפת משאיות בפרדס חנה,لن שם בלילה, ושומר על המקום, היא טענה שבאה מפי המערער, ומן האמור בתסקרים לא עולה שנערך בירור עם המעסיק שלו.

. ערים אנו לכך, שהמעערער נטל חלק עד כה ב-11 פגישות ביחיד לטיפול בלבד באלימות במשפחה, וכי לדברי מי שמתפלת בו הוא מיישם את הכלים שמקבל בשיחות אלה ומעונן לקיים מערכת יחסים זוגית תקינה כיום, ומכאן שחללה כנראה התקדמות מסוימת במצבו של המערער לעומת התסקר הראשון ראשון מיום 27.6.19, ואולם, עדין ארוכה הדרך מלקבוע שיש סיכוי של ממש כי המערער ישתקם, כנדרש לפי סעיף 40(א) של חוק העונשין.

铭记 שוב, כי המערער, גם כיום נטל אחריות על האלימות הפיזית הקשה שנקט בה כלפי המתלוונת (כعلاה גם מהרשעותיו הקודמות), אלא נטל אחריות לגבי "אלימות מילולית הדידית ביניהם".

לא עולה מן התסקרים שהמעערער מביע חריטה על האלימות הפיזית בה נקט, לא ניכר שהוא מגלה אמפתיה כלפי המתלוונת, וכמפורט כבר לעיל, חלק לא מבוטל מן התשובות לשאלות עובדות שעשויה להיות להן חשיבות לגבי הערכת מידת המסוכנות מצד המערער - לא נבחנו, ולא הובאו סימוכין לביסוס הדברים, למעט מוצא פיו של המערער.

ኖכח האמור, אנחנו סבורים שקיימת הצדקה לחרוג לכולא ממתחם הענישה. לפיכך, עונש המאסר של שישה חודשים בפועל שהטיל בית משפט קמא על המערער, לפי הרף התיכון של מתחם הענישה, משקף למעשה פסיקה לכולא, חרף הרשעותיו הקודמות של המערער בגין אלימות החוזרת ונשנית כלפי המתלוונת, וזאת תוך התחשבות לכולא, בין היתר, גם בחולף השנים שמאז ביצוע העבירה מושא הדיון כאן ועד מעת גזר הדיון.

ל"א. משהגענו, כאמור כבר לעיל, למסקנה לפיה **אין** הצדקה לחזור לקולא ממתחם הענישה, וכי עונש המאסר בגין שישה חודשים בפועל שהטייל בבית משפט קמא על המערער בגין העבירה משה דין משך 12 חודשים פסיקה **לקולא**, מתקבשת מלאה המסקנה לפיה לא ניתן להאריך את המאסר המותנה בגין 12 החודשים התליים וועמד כנגד המערער ושנגור עליו ב-ת"פ (שלום חרדה) 262-06-13, וזאת בשים לב להוראת סעיף 56(א) של חוק העונשין.

למרות האמור לעיל, רואים אנו לנכון לבחון לעיצומו של עניין את השאלה: האם יש הצדקה להיעדר לבקשתו של המערער להורות על הארכת המאסר המותנה (וממילא להורות על ביטול ששת חודשים המאסר בפועל שהוטלו עליו בגין העבירה משה דין כאן)?

סעיף 56(א) של חוק העונשין קובע כי:

"**בית-המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת עבירה עונש מאסר רשיי, על אף האמור בסעיף 55 ובמוקם לצוות על הפעלת המאסר על-תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי או חידושה לתקופה נוספת שלא תעלתה על שניםיים, אם שכנע בית-המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על-תנאי.**" (ההדגשה שלנו).

עוד נוגע לעניינו בסוגיה זו סעיף 58 של חוק העונשין:

"**מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והוא הופעל נגדו עונש המאסר על-תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית-המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, שתתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות.**"

ל"ב. לטעמו של הסגנון, בהתחשב בכך שמאז העבירה משה דין חלפו כSSH שנים, שבהן לא נפתחו כנגד המערער תיק חדש, ובהתנחת העובדה שהמאותה בגין 12 החודשים הוטל על המערער בגין עבירה שבוצעה לפני כ-8 שנים, ובהתחרב, בין היתר, גם בכך שהמערער התגרש מן המתלוונת, ונוכחה הتفسיר העדכני של שירות המבחן, לא יהא זה ראוי להטיל על המערער עונש מאסר בפועל, ולכן, כך טוען, יש להימנע מהטיל על המערער עונש מאסר בגין העבירה משה דין, ויש להורות על הארכת המאסר המותנה בגין 12 החודשים.

איןנו סבורים כך. מסקנתנו היא שבנסיבות העניין שבפנינו צדק בית משפט קמא משהורה על הפעלת המאסר המותנה בגין 12 החודשים שהוא תלוי כנגד המערער, שהוטל אף הוא בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש לרعيיתו, שבוצעה ביום 28.5.13, כשתנאים בלבד בטרם ביצעה את העבירה משה דין (24.4.15), וכבר ציינו לעיל, שחסד עשה בית משפט קמא עם המערער כשותפה בהטלת עונש של שישה חודשים מאסר בפועל, חרף העובדה שזו הפעם הרביעית בה מושיע המערער בעבירות אלימות כנגד המתלוונת.

ל"ג. ערים אלו להמלצת שירות המבחן בתסקיוו העדכני, שסביר כי יש מקום להורות על הארכת המאסר המותנה, ואולם בהתאם לפסקה שיקוליו של שירות המבחן אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט.

עיננו בדברי כב' הנשיא מ' שmag' ז"ל ב-ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, בעמ' 183 (להלן: "ענין סגל"):

"(ד) שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, בין היתר, לאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכלכלת, הבוחנת גם את אלמנט ההרumeה הכללי ונתחנים היוצא באלה. לכן, אין לבוא בטרונה אל שירות המבחן, אם הוא נתן דעתו בעיקר לאינטרס האישי של הנאשם, ואף מוכן להצעיר הצעות לשיקום, המועוגנות, לעיתים, בהערכתה ובהתרטשות ותו לא. השירות רואה את עיקר מעיניו במציאות של היבט מוגדר של הנתחנים, הנאספים לקרה הנסיבות השיפוטית, ובית המשפט הוא שיציר את האיזון הנאות בין הנתחנים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע. מכאן כי אל הדברים, העולים מן התסוקיר, מצטרפים, בדרך כלל, נתחנים רלוואנטיים נוספים, המשמשים יסוד לשיקוליו של בית המשפט, כגון מהות העיראה, הלקחים לגבי האיש ומעשו, כפי שהם מתגבשים בראיותו של בית המשפט, ועוד". (ההדגשה שלנו).

כמו כן עיננו בדברי כב' השופט ג' קרא ברע"פ 5986/17 איתמר הפטר נ' מדינת ישראל בפסקה 9 (27.7.17):

"כידוע, הכלל בכגון אלו הוא כי המלצה שירות המבחן היא שיקול אחד מכלול השיקולים העומד בפני בית-המשפט ואין הוא מחייב לאמצה (רע"פ 15/8399 קדוש נ' מדינת ישראל 19.5.2016). ואכן, בנוסף לשיקולי השיקום הובאו בחשבון חומרת העירות וריבוי והעובדה כי בעת ביצוע העירות היה עונש מאסר מותנה תלוי מעלה ראשו של המבקש...". (ההדגשה שלנו).

ל"ד. עוד ראוי להפנות לדבריו של כב' הנשיא מ' שmag' ז"ל, שנכתבו אף הם בענין סgal, בפסקה 7, וזאת באשר לשאלת מידת התחשבותו של בית-המשפט בנסיבות האישיות של הנאשם:

7."הנסיבות האישיות של הנאשם - לרבות אופיו והתנהגותו הכללית והסיכון שייעבור עבירות נוספות - הן לעולם שיקול רלוואנטי בקביעת מידת העונש, כל עוד אין מדובר באישום, הקובל עונש חובה. אולם הנסיבות הללו אין ממצאות את מה שטען שיקול עובי לגזרת העונש, ויש בהן רק נדבן אחד או מרכיב אחד מתוך מרכיבים מספר. זאת ועוד, המשקל היחסי של הנסיבות האישיות בזיקתן לעבירה ולנסיבותיה משתנה ממהקרה למקרה, וכל עוד אין מדובר בנסיבות יוצאות דופן, מקובל, בדרך כלל, כי ככל שחוරת העבירה גוברת, הרי לצורך קביעת מידת העונש פוחת משקלן היחסי של הנסיבות האישיות המקרים". (ההדגשה שלנו).

ל"ה. נסיף, שהארכת תקופת התנאי היא בבחינת חריג. בית המשפט יורה על הארכה כאמור רק מקום בו הפעלת המאסר המותנה לא תהא צודקת בנסיבות העניין. יובהר עוד, שעצם אורכו של עונש המאסר המותנה שהוטל בגין היליך הקודם אינו טעם מיוחד להארכתו.

אנו מפנים לדברי כב' השופט (בדimos) א' פרוקצ'יה ב-רע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 20 (14.9.09), ויצין שם שם, המאסר המותנה שבית המשפט הורה על הפעלו היה בן 12 חודשים:

"על-פי מצוות החוק, הארכת תקופת תנאי אפשרית "מטעמים שיירשו... אם שכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי" (סעיף 56(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977; וכן ע"פ 4517/04 מסרואה נ' מדינת ישראל, פ"ד נת(6) 119, 127 (2005)) שיקול הדעת הנitin לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאים הזדמנות נוספת בדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה. עצם אורכו של עונש המאסר על תנאי שהוטל בגין היליך קודם אינו טעם מיוחד להארכתו, במיוחד כאשר הנאשם אינו מראה סימנים אמיתיים של הכרה והפנמה של משמעות התנהגותו הפלילית. הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל והארכת תקופת תנאי רק בשל היקפו של עונש המאסר על תנאי שיש להפעילו, אינה מתיישבת עם קו עונשי אפקטיבי וראוי בנסיבות מקרה זה". (ההדגשה שלנו).

עיננו בעניין זה גם בדברי כב' השופט (בדimos) א' שעם ב-רע"פ 2801/14 **קניבי מרעד נ' מדינת ישראל** (29.4.14).

ל"ג. כבר עמדנו על-כך, שהמערער גם כiem אינו מודה בכך שהוא הגיע במתלוננת באלים פיזית וגרם לה לחבלות, אף כiem הוא טוען, שהייתה בין השנים **אלימות מילולית הדדיות**. מכאן, שהמערער אף לא הפנים את חומרת מעשיו, הוא אינו מביע חרטה ולא אמפתיה כלפי המתלוננת, וזאת כעולה מתחקיר השירות המבחן, שם שלא הביע התנצלות וחרטה בשלב הטיעונים לעונש בפני בית משפט קמא.

זכור שוב, שמניתוח האמור בשני התחקרים האחרונים בעניינו של המרער עולה, שחלק לא מבוטל מן האמור בהם מבוסס על מוצא פיו של המרער הגם שמדובר בנושאים שיש להם חשיבות והשלכה באשר להערכת מידת המסוכנות הצפואה מן המרער, מבלתי שנקונות דבריו בעניינים אלה נבחנה על ידי שירות המבחן, ומבלתי שיש להם סימוכין ותימוכין (כגון למשל: עדותו של המעסיק) ומבלתי שעדמת המתלוננת מציה בפני שירות המבחן בכל הנוגע לשאלת הקשר (אם בכלל) ביןיה לבין המרער כiem, מידת הקשר, וטיב הקשר.

ל"ג. בעמ' 6 של הودעת הערעור הפנה הסגנור לארבעה פסקין דין בהם הוואך מאסר מותנה.

ב-ת"פ (שלום פתח-תקוה) 19-01-1919 **מדינת ישראל נ' פהימה** (18.12.19) ציין בית-המשפט, בין היתר שיקוליו, שהעבירה מפעילה התנאי באותו מקרה הייתה עבירה אלימות מסווג עוון, ואילו במקרה שבפניינו, כפי שכבר ציינו קודם לכן, העבירה בגין הורשע המערער בתיק זה היא עבירה אלימות מסווג פשע. כמו כן, באותו מקרה הביא בית המשפט בחשבון שהנאשם ספג אף הוא מכות אלימות מצד המתלוון וחבריו וזאת בשונה באופן מובהק מן המקרה שבפניינו.

ב-עפ"ג (מחוזי מרכז) 17-04-47293 **מדינת ישראל נ' אלירן ספי** (12.11.17) (להלן: "ענין ספי") הביא בית-המשפט בחשבון, בין שאר השיקולים, כי עברו הפלילי של המשיב בתחום הסמים מתיחס לשני מקרים של החזקת כמות קטנה של חישש לשימוש עצמו, ונראה, שאין צורך להרחיב את הדיון על ההבדל התהומי בין העבר הפלילי של המשיב בענין ספי לעומת הפלילי של המערער בו רצף של עבירות אלימות כלפי המתלוונת, כאמור לעיל.

ב-ת"פ (שלום קריית-גת) 15-08-50288 **מדינת ישראל נ' דהן** (3.3.19) הביא בית-המשפט בחשבון במסגרת שיקוליו, בין היתר הדברים, גם את העובדה שהפעילה את התנאי הייתה עבירה קלה יחסית, הסגת גבול, דהינו, עבירה מסווג עוון, בעוד שכאמור כבר לעיל, ענייננו בעבירות אלימות מסווג פשע.

הسنגור הפנה גם לת"פ (שלום אשקלון) 13-10-36936 ואולם, לא התאפשר לנו לעין בגזר הדין שבאותו תיק, לא באתר "ນבו" ולא במערכת "נת המשפט".

ל"ח. נתנו דעתנו גם לטענת السنגור, לפיה התוצאה אליה הגיע בית משפט קמא איננה מידיתית נכון המאסר המותנה הארוך שהוטל על המערער בגזר הדין שנitincn בנגדו בשנת 2013. לענין זה הפנה السنגור, בין היתר, לפסיקה שבע"פ 10577/08 **גנדי גרב נ' מדינת ישראל** (18.2.09) בה עמד בית-המשפט העליון על-כך, שבשבוע גזירת הדין על בית-המשפט ליתן דעתו על-כך שעונש מותנה לתקופה ארוכה עלול להכביר על בית-המשפט בעתיד כשיתבקש להפעיל את התנאי אם יוחזר הנאשם לעסוק בפלילים, בפרט אם מדובר בעבירה נוספת נספת קלה יחסית, וכן גם רע"פ 5798/00 **סעיד ריז נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(3) 1, ואולם, לטעמנו אין בטענותו אלה של السنגור כדי לס"ע.

במקרה שבפניינו, לא ניתן לטעון כלל כיילו העבירה הנוספת המפעילה את התנאי היא "ῆקה יחסית", וזאת כמפורט בכתב-האישום ובהכרעת הדין על פיה הורשע המערער, והדברים מדברים בעד עצםם, ומה גם שubitrt האלימות כלפי בת זוג בה הורשע, אשר התקטאה בجرائم חבלה ממש, היא עבירה מסווג פשע.

נזכיר להזכיר את דברי בית-המשפט העליון בע"פ 12/669 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 :(19.4.12)

"...קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות כנגד בת זוג, مثل הייתה רכושו וקניונו של הבעל. כל זאת תוך ניצול פער כוחות פיזיים... התופעה מעוררת שאות נש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשחק את המימד המחריג של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוון ובונזק הנפשי או

הפיו שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה... "(ההדגשה שלנו).

ל"ט. מאותם טעמים לא ניתן לטעון שהתווצה אליה הגיע בית משפט קמא בגזר-דין איננה מידתית, או בלתי-צדקת, וזאת בהבiamo בחשבו שזו הרשותו הריבעית של המערער בגין עבירת אלימות במטלוננט, שעוני המאסר בפועל שאותם ריצה, וכן המאסר המותנה שהיא תלוי ועומד כנגדו, לא הרתיעו. לא מותר להציג, שבית משפט קמא הילך כברת דרך של ממש לקראת המערער והורה על חפיפה בין ששת חודשי המאסר בפועל שגורע על המערער לבין מחצית מן המאסר המותנה שהופעל.

לא נعلمנו מעינינו טיעוני של הסגנון שהציג, כי מאז העבירה מושא הדיון החלפו שש שנים שבמהלן לא נפתח תיק חדש המערער, כך גם דבריו בדבר תקופה של המאסר המותנה (12 חודשים), לרבות עבדת גירושו של המערער מן המטלוננט, וההילך השיקומי בו מצוי המערער, כתוצאה בתפקיד העדכני של שירות המבחן.

ואולם, לצד זאת בולטת בעינינו חומרת העבירה בה הורשע המערער כאשר הרים את ידו על המטלוננט, היכא בה בעינה השמאלית גרם לה לאדומות ו לנפיחות סביב עין שמאל ובארובת עין שמאל, והרשעתו זו של המערער היא הרשותו **הריבעית** בעבירות אלימות במטלוננט.

כך גם ניצבת נגד עינינו פסיקתו הבורורה של בית-המשפט העליון, לפיה יש להחמיר בענישה בעבירות של אלימות במשפחה. בוודאי הוא כך כאשר מגילון הרשותות הקודמות עולה, כי זו הפעם **הריבועית** בה הורשע המערער בגין מעשה אלימות במטלוננט, וכאשר שני מאסרים בפועל בני 18 חדש כל אחד, וכן מאסר מותנה בגין 12 חודשים לא הרתיעו, ומuin בתפקידו שירות המבחן נראה בעלייל שהמערער לא הפנים את חומרת העבירה ועודנו מכחיש כי תקף את רعيיתו (גראשתו דהיום) וטווען, שהייתה ביניהם אלימות מילולית הדידית.

למעשה, לא נראה שהמערער התחרט על מעשיו, ולא נראה כי הוא מביע אמפתיה כלפי נגעת העבירה, ודומה כי ההילך השיקומי נמצא בשלב התחלתי למד".

בנסיבות אלה, ובניגוד לטענת הסגנון, סבורים אנו, כי התווצה שאליה הגיע בית משפט קמא היא מידתית ומאוזנת. חרף העובדה שבשנת 2013 נגزو על המערער בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש במטלוננט שישה חודשים מסר בפועל, והמאסר המותנה בגין 12 חודשים הופעל ככל במצטבר, כך שהעונש הכלול שנגזר אז על המערער היה 18 חודשים מסר בפועל, הרי בזו הפעם הלך בית משפט קמא כברת דרך של ממש לקראת המערער, הביא בחשבון את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, הסתפק בהטלת ענישה של שישה חודשים מסר בפועל לפי הרף התחתון בגין העבירה מושא הדיון, והורה שرك **מחצית מתקופת המאסר המותנה** תופעל במצטבר לששת חודשים המאסר בפועל שגורע על המערער, והמחצית האחרת תופעל בחופף, כך שעל המערער לרצות 12 חודשים מסר בפועל.

בנסיבות העניין כפי שכבר פירטנו, סבורים אנו כי תוצאה זו מידתית ומאוזנת, ואיןנו רואים מקום להתערב בגזר הדין של בית משפט קמא.

מ"א. נוסף אר' זאת: כפי שצין בית-המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (11.10.07):

"טוב תעשה מערכת שב"ס אם תבחן אפשרות לשלב את המערער בתכנית טיפולית בכלל בכל הتقدم, חרף התקופה הקצרה יחסית שנדרה לו לרצות במאסר כדי להتقدم באופן אפקטיבי בתהליך השיקום". (ההדגשה שלנו).

מ"ב. התוצאה מכל האמור לעיל היא, שאנו מורים על דחיתת הערעור.

אנו מורים למערער להתייצב למאסר בבית המעצר קישון **ביום ראשון 20.6.2021 עד השעה 10:00** או על פי החלטת שב"ס שברשותו תעוזת זהות או דרכון.

על המערער לחתם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיון מוקדם עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפון: 08-9787336, 08-9787377

(תשומת לב שב"ס לאמור בפסקה מ"א של פסק דיןנו).

למציאות:

יש להנפיק פקודת מאסר מתאימה וכן להמציא את העתק פסק הדין לשב"ס.

ניתן היום, ט' סיון תשפ"א, 20 Mai 2021, במעמד הנוכחים.

א' בולוס, שופט

ע' ורבנר, שופטת

י' גרייל, שופט עמית
[אב"ד]